

Abstrakt

Tato práce se zabývá demokratizací policie ve čtyřech postkomunistických zemích střední a východní Evropy – České republice, Slovensku, Maďarsku a Polsku. Záměr práce je upřen na transformaci uniformované policie s ohledem na personální otázku. S využitím teorií tranzice jsou ověřovány tři hypotézy. První z nich předpokládá, že policie je pilířem nedemokratického režimu a přechod k demokracii v této instituci trvá dlouho. Druhá považuje policii jen za odraz společnosti a její přechod tak není odlišný od zbytku společnosti a státních institucí. Poslední z hypotéz říká, že policie je příliš důležitá a je tak prioritou nového režimu provést její rychlou transformaci.

V době přechodu k demokracii dochází k obměně vedení, prověření příslušníků, propuštění zkompromitovaných jedinců, jmenování nových vedoucích policistů a náboru těch řadových. Pohled na personální změny je tak vhodným ukazatelem událostí, které policie v souvislosti s transformací země podstoupila. Analýza demokratizace čtyř policejních sborů potvrdila, i přes řadu rozdílných faktorů a procesů, ve všech zkoumaných zemích hypotézu tvrdící, že transformace instituce jako je policie, je složitým úkolem, který trvá dlouhou dobu. Stejně tak se ukázalo, že charakter předchozího nedemokratického režimu a způsob tranzice celé země byly prvky, které ovlivnily výslednou podobu reformy policie.